

РЕШЕНИЕ

№ 5540

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Христо Минев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6282** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Агенцията за държавна финансова инспекция (АДФИ) срещу Решение от 07.02.2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115 състав, по н.а.х. дело №513/2019г. С обжалваното съдебно решение е отменено Наказателно постановление №11-01-231/02.10.2018г., издадено от директора на АДФИ, с което на И. И. Д., в качеството му на ректор на Софийски университет „Св.К. О.“, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл.10, ал.1, т.1 от Наредба №9 от 08.08.2003г. на МОН за условията и реда за планиране, разпределение и разходване на средствата, отпускани целево от държавния бюджет за присъщата на държавните висши училища научна или художественотворческа дейност.

Касаторът АДФИ, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Теменужка Я. претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че нарушението е установено по несъмнен начин и в административнонаказателното производство не са допуснати

процесуални нарушения. Моли да бъде отменено съдебното решение и да се потвърди наказателното постановление. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено и претендирано от ответника.

Ответникът И. И. Д., чрез пълномощника си адвокат З. О. оспорва жалбата. Твърди, че деянието, за което е наложено административното наказание, не осъществява състав на нарушение и неправилно е подведено под нормата на чл.10, ал.1, т.12 от Наредба №9 от 08.08.2003г. на МОН. Позовава се на изтекла абсолютна погасителна давност. Моли жалбата да бъде отхвърлена и съдебното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Административнонаказателната отговорност на ответника е ангажирана за това, че на 10.11.2015г. в качеството ис на ректор на СУ „Св.К. О.“ е издал Заповед №РД 27-1936/10.11.2015г., с която е разпоредил да бъде изплатено еднократно допълнително възнаграждение на размер на 26 600 лева на 40 броя служители от администрацията на Р. на университета, свързани с изпълнението на проекти за научни изследвания и разработки, финансирани със средства от държавния бюджет. Въззивният съд е отменил наказателното постановление поради недоказаност на нарушението от обективна и субективна страна. Съдът е приел, че допълнително извършената работа от служителите в администрацията на университета е свързана с финансираните проекти от държавния бюджет, а заплащането на тази работа се явява допълнителен разход с равностойно значение с останалите разходи, обслужващи по смисъла на чл.1 от Наредба №9 от 08.08.2003г. на МОН научната и художествено-творческа дейност.

Този извод по принцип се споделя от касационната инстанция, но при постановяване на съдебния акт решаващият състав на съда констатира, че след постановяване на съдебния акт е изтекла предвидената в закона абсолютна погасителна давност за административнонаказателното преследване на вмененото нарушение, извършено на 10.11.2015г.

Съгласно приложимата норма на чл.11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Наказателния кодекс (НК), доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Това препращане е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. Съгласно цитираната разпоредба, наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват, когато е изтекла предвидената в закона давност. В ЗАНН липсва изрична регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което, по силата на чл.11 ЗАНН, следва да намерят съответното приложение правилата на НК.

Според разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК (приложимата редакция ДВ, бр.26/2010г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в

продължение на три години за всички случаи, извън изрично и изчерпателно посочените в т.1 – т.4. В конкретния случай административно -наказателно производство е образувано. Нормата на чл.81, ал.3 НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1 НК). В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл.81, ал.3 във връзка с чл.80, ал.1, т.5 НК, е четири години и шест от момента на извършване на нарушението - 10.11.2020г. и изтича на 10.05.2020г. - след постановяване на решението по н.а.х. дело №513/2018г., но преди образуване на настоящото касационно производство на 06.07.2020г.

Предвид наличието на изтекла погасителна давност по чл.11 ЗАНН във вр. с чл.81, ал.3 и чл. 80, ал.1, т.5 и ал.3 от НК решението на въззивния съд е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора искането на ответника за присъждане на разноски следва да се уважи на основание чл.63,ал.3 и ал.4 от ЗАНН до пълния претендиран размер от 300 лева . Възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение е в минималния размер по чл.7, ал.2, т.1 във връзка с чл.18, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, приложим във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.02.2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115 състав, по н.а.х. дело №513/2019г.

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на И. И. Д. разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/